

nejvyššího podání přihlásil Antonín M. pohledávku, kterou mu postoupil Josef M., tedy pohledávku pod pol. 4 a 6 zástavním právem pojištěnou, pod pol. 17 na něho převedenou s úroky, s útratami dlužního úpisu a vkladu, rozsudku a exekuce. Na doklad předložil dlužní úpis z 28. listopadu 1929 a rozsudek ze dne 8. července 1930, podle kterého byl žalovaný Adolf M. odsouzen zaplatiti žalobci Josefu M-ovi 6.072 Kč se 7% úroky z 6.000 Kč od 1. prosince 1929 a útraty sporu 296 Kč 50 h. Že tato pohledávka jest totožná s pohledávkou pod položkou 4, 6 a 17 v knihovním výpisu uvedenou a k rozvrhu přihlášenou, nevyplývalo z předložených listin, ba nebylo ani tvrzeno. K rozvrhovému roku se nikdo nedostavil. Exekuční soud při rozvrhu správně přihlédl ku přihlášené pohledávce na základě výpisu z pozemkové knihy, který nebyl napaden, a to pokud šlo o jistinu a útraty dlužního úpisu a vkladu v mezích kauce pro vedlejší závazky, neprávem však, pokud šlo o útraty sporu a exekuce, neboť, jak řečeno, ani z pozemkové knihy ani ze spisů nevyplývalo, že tyto útraty byly příslušenstvím oné pohledávky (§ 216, druhý odstavec ex. ř.) a právem nepřihlížel k přihlášeným úrokům, neboť podle pozemkové knihy zástavní právo pro úroky z oné pohledávky nebylo zřízeno a úroky mohly býti uhrazeny jen v rámci jistoty pro vedlejší závazky (sb. n. s. čís. 303). Částkou 6.600 Kč Antonínu M-ovi přiřknutou byla vyčerpána částka, pro niž byla hypotéka zřízena na jistinu i na jistotě pro vedlejší závazky. Proti tomuto přiřknutí podali rekurs Antonín M. jako hypotekární věřitel a Josef M. jako vymáhající věřitel. Tento neměl práva k rekursu, neboť oním rozhodnutím v rozvrhovém usnesení nebyl zkrácen, nejsou již věřitelem této pohledávky, a pro podání rekursu z jiného důvodu dle § 234 ex. ř. nebylo podmínek. Rekursní soud neprávem vyhověl jejich rekursu, neboť Josef M. nebyl k němu oprávněn a hypotekární věřitel Antonín M. neprokázal, že účtovaná pohledávka je totožná s pohledávkou z rozsudku shora zmíněného a pro úroky nebyla hypotéka zřízena, leda jen v jistotě pro vedlejší závazky. A ta byla vyčerpána. Zadnější hypotekární věřitelé Josef a Antonie B-ovi nepodali rekurs proti usnesení exekučního soudu a nemohou doháněti to, co tehdy zameškali. Tvrdí, že usnesení rekursního soudu jest zmatečné. Jaký zmatek ve smyslu § 477 c. ř. s. a § 78 ex. ř. by tu byl a v čem by spočíval, nelze seznati. Ale usnesení rekursního soudu je nesprávné z důvodů shora uvedených a proto byl dovolací rekurs shledán odůvodněným. Mohlo mu však býti vyhověno jenom částečně, neboť usnesení exekučního soudu nemohlo býti přezkoumáno v bodech, ve kterých nebylo napadeno. Proto bylo obnoveno.

Čís. 11304.

Soudu rozhodujícímu o povolení prozatímního opatření jest zkoumati, zda tvrzený soukromoprávní nárok vyplývá podle zákonných předpisů ze skutkových okolností návrhovatelem uvedených a osvědčených, předpokládajíc, že budou v následujícím sporu prokázány.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1932, R I 1033/31.)

Soud první stolice povolil k zajištění nároku navrhovatelova, by byly postupní smlouvy prohlášeny bezúčinnými, prozatímní opatření zákazem k odpůrci prodati, zatížití nebo zastavití postoupené nemovitosti. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacím rekurem jest napadáno usnesení rekursního soudu proto, že jím nebyl uznán za osvědčený nárok, k jehož zajištění bylo o povolení prozatímního opatření žádáno. Nikoli neprávem. Podle návrhu na povolení prozatímního opatření má jím býti zajištěn nárok proti Editě Sch-ové na prohlášení bezúčinnými dvou postupních smluv ze dne 15. prosince 1930, na jichž základě jí byly do vlastnictví připsány dvě čtvrtiny nemovitosti vl. č. 624, a další nárok na zpětné převedení do navrhovatelova vlastnictví oné polovičky nemovitosti. Podle § 389 ex. ř. má ten, kdo navrhuje prozatímní opatření, mimo jiné náležitosti přesně označiti určitý soukromoprávní nárok, který tvrdí (srov. rozh. 4928 sb. n. s.), jenž má právě prozatímním opatřením býti zajištěn, a vylíčiti jednotlivě skutkové okolnosti, které nárok osvědčují. Mimo to jest třeba, by navrhovatel připojil k návrhu potřebná osvědčení skutkových okolností a, k přání soudu, i sama nároku. Soudu jest tedy zkoumati, zda tvrzený soukromoprávní nárok vyplývá podle zákonných předpisů ze skutkových okolností navrhovatelem uvedených a osvědčených, předpokládajíc, že budou v následujícím sporu prokázány. To jest tedy nejen právem, nýbrž i povinností soudu a rekurent mylně se domnívá, že soudce již tímto zkoumáním zasahuje do oprávnění příslušejícího teprve procesnímu soudu, že tím předbíhá jeho rozhodnutí. Nevyplývá-li tvrzený nárok z přednesu navrhovatelova a ze skutkových okolností jím uvedených, musí to nutně míti v zápětí zamítnutí návrhu na prozatímní opatření, neboť by se přičilo zákonu, by bylo prozatímní opatření povoleno k zajištění nároku jen putativního, jenž navrhovateli vůbec nepřísluší nebo jenž zřejmě není po právu. Jest však uznati, že názor rekursního soudu, že nárok navrhovatelův nevyplývá již z jeho přednesu, neobstojí a že naopak jest pravděpodobno, že, budou-li ve sporu prokázány skutkové okolnosti, jím k opodstatnění nároku uvedené, s nárokem tím i zvítězí.

Neprávem má proto rekursní soud za to, že není nárok ohrožený strany osvědčen. Nebyl sice ještě prokázán, toho však nebylo třeba, to jest věci žalobce ve sporu; tuto stačí pouhé osvědčení a to se stalo měrou dostatečnou. Poněvadž osvědčení nebezpečí zadlužení a prodeje polovice nemovitosti Editou Sch-ovou uznal již první soud a nejvyšší soud je shledává dostatečným, jsou splněny všechny podmínky prozatímního opatření.